

Kamilė Tirūnaitė
Studentė, 20 m.

2012 07 20

Šiandien pajudėjome iš Lietuvos. Važiuoju traukiniu, bet vis dar nejaučiu, kad jau prasidėjo ekspedicija. Su nerimu laukiau, nes visuomet tai, kas neaišku ir nežinoma, šiek tiek baugina. Traukinyje turime daug laiko, per kurį nieko naudingo negalime nuveikti. Tik mąstyti. Nenorom. Tiesiog taip gaunasi.

Smagu, jog sulaukiame daug visuomenės dėmesio. Tai dar kartą mums primena, jog „nešame“ didelę atsakomybę.

Buvom išlipę trumpam Minske. Viskas kitaip nei Lietuvoje. Jaučiasi, kad išvykome. Tik kvailas jausmas, kai nesupranti užrašų mieste. Negaliu jų net perskaityti, nes niekada nesimokiau rusų kalbos. Kartais jaučiuosi kaip nebylė, nes traukinyje važiuojantiems keleiviams nieko negaliu pasakyti, nes jie rusakalbiai.

Mąstau, dvi savaitės daug ar pralėks nepastebėtos? Žinau, jog dar nereikėtų mąstyti apie grįžimą, bet jau įsivaizduoju grįžimą po dviejų savaitių tuo pačiu traukiniu. Visi dalyviai turėtų tapti artimesni. Ir tikriausiai lydėtų tas puikus jausmas kai suvoki, jog nuveikei kažką naudingo. O galbūt bus visai kitaip? Dabar galiu tik spėlioti...

Traukinyje nuliūdino tai, kad tiek daug žmonių, kurie pasidėję šalia lietuvišką pasą, kalba rusiškai. Matyt, grįžta iš atostogų Lietuvoje. Vis tiek matyt kažkas traukia bent trumpam aplankyti. Su mumis tai „persimeta“ lietuviškais žodžiais, bet tarpusavyje – tik rusiškai. Tiesa, viena važiavusi šeima (moteris, vyras ir sūnus) tarpusavyje taip pat nedarė išimčių – kalbėjo

rusiškai, bet apsidžiaugiau, kai padavusi vaiko žaidimo detalę kiek patylėjęs, berniukas pasakė man „ačiū“. Reiškia, kažkiek vis tiek moko vaikus ir lietuviškai. Nusišypsojau.

2012 07 21

Šiandien buvo pakankamai lengva diena. Naktis traukinyje praėjo ramiai, o tik iš jo išlipus, mus pasitiko žmogus iš ambasados ir nuvežė į ją. Mes buvome labai laukiami. Svetingai pasitiko. Malonūs žmonės.

Maskvoje buvau pirmą kartą, todėl bandžiau „semti“ akimis vaizdus. Tiesa, pats miestas man pasirodė itin šaltas. Visą dieną vis prisimindavome, jog šiąnakt nakties neturėsime. Labai įdomiai gausis dėl laiko skirtumo. Iš Maskvos išvykstame vakare, o Krasnojarskas mus pasitiks jau su ryto saule.

Oro uoste pradėjome sverti kuprines ir mąstyti, ką daryti su kryžiumi, kaip talpinti. Visos didžiausios jo dalys kartu sudėjus jau viršija vieno žmogaus bagažo svorio limitą. Bet vis dėlto viskas gerai, mes pasiruošę.

Manau, jog mūsų kompanija jau tikrai susidraugavusi. Kaip nebuvo nerimo dėl mūsų komandos anksčiau, taip ir dabar.

2012 07 22

Visa diena – kelionė. 400 km per 8 valandas. Lėktuve nė kiek nemiegojau, todėl bandžiau tai padaryti autobusiuke, bet sekėsi ne itin gerai. Labai jau kratė mus.

Šią dieną mes pagaliau susitikome su ekspedicijos vadovu Gintautu Alekna. Tai tikriausiai buvo pats geriausias dalykas tą dieną. Ilgai visi kalbėjom, daug ką papasakojo. Pasidarė daug aiškiau, kaip viskas bus toliau.

Visi nesitveria vietoje kaip nori pagaliau išeiti į mišką, į kapinaites. Atrodo, bus įdomu.

Tikriausiai pokalbis su Gintautu visa tai įkvėpė.

Kadangi netekome nakties, esame labai pavargę ir jau nieko nebeplanuojame. Žinom, kad turime pailsėti, nes mūsų jau ryt laukia kapinės. O gal daugiau mes jų laukiam...

2012 07 23

Išvykome ieškoti vietos mūsų stovyklavietei. Pakeliui sustojome dviejose kapinėse, todėl mūsų apsistojimas vienoje stovyklavietėje sutrumpėja.

Labiau pajaučiau, ko mes čia atvykome. Tvarkant pirmas kapinaites pajutau, kuo svarbu šie tvarkymai. Buvome kapinėse, kur lietuvių kapų buvo vos keli, o aplink daug kitų. Toks jausmas, kad kiti kapai spaudžia iš visų pusių mūsų šonus. Dar kiek laiko ir mediniai kryžiai būtų išvirtę, supuvę ir kiti, nauji kapai būtų užėmę senąją vietą.

Bandau įsivaizduoti, ką mąstys kiti, atvykę sutvarkyti kitų kapų, esančių šalia lietuvių kapų. Turėtų tikrai nustebti. Kryžiai tik puvo, tapdavo vis labiau apleisti, o dabar jie atstatyti.

Susiradome vietą stovyklavietei. Šalia mažytis upelis, kuris tinka nebent kojų atgaivinimui, nes labai sekus ir purvinas. Mat, šioje vietoje, aplink, laisvai ganosi arkliai ir karvės. Naktį galime tikėtis svečių.

2012 07 24

Sutvarkėme dar vienas kapinaites. Taip pat išsikraustėme iš savo stovyklavietės, kurioje tikriausiai vėl įsikūrė arkliai (prieš mums įsikuriant ten jie ganėsi). Atvykome į miestą ir ten susitikome su Taštipski rajono meru.

Gavome žinių iš Lietuvos, kad jaunučių krepšinio komanda laimėjo auksą Europoje. Smagu. Dabar bet kokios žinios iš Lietuvos nemenkai džiugina. O kai tos žinios štai tokios – super! Labai keista, kad mes taip toli. Apskritai čia atrodo toks pasaulio užkampis, kuriame laikas sustojęs, jie nežino jokių pasaulio naujienų, technikos naujovių, sunku kur nors išvažiuoti iš šalies, nes susisiekimas labai prastas. Bet čia gražu. Primena Lietuvą, tik, kad aplink ne lygus horizontas, o kalnai. Saulė taip pat mus nemenkai lepina.

Iš Taštip miesto į stovyklavietę mus vežė labai savotiškas autobusiukas. Galvojom, kad jis labai senas, bet pasirodo, tik 7 metų senumo. Vairuotojas pašėlusiai vežė. Bildėjom į visas puses ir dar karštą orą pro vienas groteles pūtė. Privažiuavę stovyklavietės vietą vėl įsirengiame. Žvaigždėtai gražios naktys čia.

Ekspedicijos vadovas pasakojo, kaip su viena ekspedicija, Tomsko srityje, matė mešką su meškiukais. Pas mus meškų taip pat yra. Labai norėčiau pamatyti. Suprantu, kad yra rizika, bet labai smalsu.

Gyvename visiškoje gamtoje, šalia riogso kažkieno dvi šieno kupetos, aplink džiaunamės rūbus, išsiskalbę šalia esančioje upėje. Gyvenam beveik taip, kaip seniai, toje pačioje vietoje, gyveno lietuviai. Gerai, gal visgi per drąsu taip manyti, bet nesakykit, panašumo juk yra.

2012 07 25

Didžiųjų kapinių diena.

Atstatėm 11 didelių medinių kryžių ir pagaliau pastatėm mūsų vežtą.

Ši diena kol kas, bent jau iki šiol, buvo kulminacinė. Emociškai labai gili diena. Tik atsikėlę ir papusryčiaavę visi išėjo ieškoti kapinių. Tiesa, keli žmonės liko budėti stovyklavietėje. Tarp jų ir aš. Kai po kelių valandų pasikeitėm budėjimą ir pirmą kartą įžengiau į kapines ant kalno,

vaizdas buvo tikrai įspūdingas. Nesitikėjau tiek daug ir tokių didelių kryžių. Visi jie gulėjo ant žemės. Gaila, kad nėjau iš karto su dauguma į kapinių vietą, nes visi pasakojo, kaip ta vieta atrodė jiems tik įžengus. Puikiai pasidarbavus vieta gerokai prašviesėjo, jau atrodė kaip atskira erdvė. Aplink miškas, apaugęs aukštomis žolėmis, krūmais.

Ryškinau užrašus ant kryžių, valiau valiau samaną ir kerpes nuo jų. Vaikinai darbavosi tikrai daug sunkiau: kasė duobes ir statė jau aptvarkytus kryžius. Gražu buvo žiūrėti, su koku užsidegimu jie tai darė. Matėsi, kaip jiems rūpi. Ir man pačiai atėjo didžiulis noras padaryti taip, kad kapinės matomos išliktų kuo ilgiau. Taip dirbant net pamiršti, jog reikia ir pavalgyt, kol kas nors neprimena.

Kai buvo surinkinėjamas ir statomas mūsų atvežtas kryžius, taip pat budėjau stovyklavietėje. Būdama čia vis mažiau, ką šiuo metu dirbantys galėtų daryti. Kartais mačiau toli nuo kalno žygiuojančius po kelis vaikus, kurie nešiojo žvyrą cementui. Po statymų visi grįžo nuvargę, bet matėsi, labai laimingi. O aš pamatysiu kryžių tik ryt, visi kartu nueisim paskutį kartą į didžiąsias kapinaites, nuimsim naujojo kryžiaus atramas.

2012 07 26

Dieną pradėjom kaip įprasta ir iškart lėkėm vėl į kapinaites. Gaila buvo išeit iš ten. Mintyse klausimai, ar tikrai mes niekada daugiau nebeaplankysim šitų kryžių? Paskutį kartą praeinant pro kapinaites, bandau jas įsidėti į atmintį kaip paveikslėlius. Širdžiai artima vieta liko. Išties, be galo jauki, apsupta daug medžių, ant kalniuko. Nežinant, kad kažur ten yra kapinaitės, gali jų ir nerasti taip lengvai, nes miškas tankus ir atstatyti kryžiai toli gražu nešviečia iš toli.

Nuo kalnelio grįžom atgal į stovyklavietę galbūt tais pačiais takais, kuriais ir lietuviai tremtiniai grįždavo į jiems „primestus“ namus. Daiktai jau sukrauti, nešti jau daug lengviau, nes nebereikia su savimi imti kryžiaus, armatūros ir cemento. Keliavome toliau.

Keistas vaizdas, kai laisvėje neapriboti laksto paršiukai, karvės, arkliai. Taštip mietselyje karvės ganosi visur. Ant gatvės, šalia daugiabučio ar ant kokios pievelės, kuri pasirodė karvutėm patogi.

Transporo priemonės įvairios. Gali pamatyti net pačių vietinių pasigamintų.

Laukiant mikroautobusiuko į Taštip miestelį, stotelėje prie mūsų netikėtai priėjo moteris ir paklausė ar mes lietuviai. Maloni staigmena. Moteris taip pat buvo lietuvė, tačiau gimusi jau čia, Chakasijoje. Priėjo, nes tikriausiai pamatė ant Pauliaus kuprinės prikabinatą Lietuvos trispalvę. Moteris trumpai bandė papasakoti apie save, savo tėvus, parodė ranka į savo anūką. Kalbėdama kiek jaudinosi. Nenuostabu. Akyse matėsi besikaupiančios ašaros. Labai gera sutikti lietuvių čia, o ypač netikėtai. Turėtų ir lietuvei būti taip pat malonu sutikti mus.

Praėjo pusė laiko kaip mes ekspedicijoje.

2012 07 27

Diena, pilna visko.

Taštip miestelis mums surengė mini programėlę apie Chakasiją. Iš pat ryto nuėjome į muziejų ir ten mums pagrojo su chakasiškais muzikos instrumentais, padainavo. Taip pat parodė Taštipski rajono laikraštį, kurio pirmame puslapyje straipsnis apie mūsų ekspediciją. Visi labai domisi, seka ką darom. Smagu, kad ir Sibire mus labai palaiko ir džiaugiasi, jog atvykom.

Aplankëm dar vienas kapinaites. Taip pat labai apaugusios, sunkiai pastebimi kapai iš po krūmų ir žolių. Nusprendëme pabandyti surasti aplink gyvenančių lietuvių, nes ekspedicijos vadovas Gintautas žino, kad turėtų būti. Užsukę į parduotuvę, nusipirkome bandelių, kurias ir kepė lietuvė. Ji pasakė, kur gyvena jos tėtis. Nuvažiavę pas jį buvom maloniai nustebinti, nes vyras puikiausiai kalbėjo lietuviškai. Taip buvo gera išgirsti lietuvišką kalbą nuvykus tiek toli už Lietuvos. Malonu buvo ne tik mums, bet ir jam. Pasakojo savo gyvenimo istoriją, o mums paliekant susigraudino, išlydėjo prie pat vartelių vos paeidamas. Mus apėmė tikrai neeilinis jausmas.

Nuovargio visiškai nebejautëme, visi šypsojomės. Susitikimas labai praskaidrino dieną. Dėl tokių susitikimų ir supranti, kodėl važiavai čia ir kuo tai svarbu čia likusiems žmonėms. Tikrai jaučiausi padarius kažką gero. Džiūgavau nuostabia diena. Geresnė jau ir būti nebegali!

Važiuojame atgal į Taštíp ir tada tiesiai į Abakaną. Nuo čia dumsim jau šiauriau. Naktį apsisistojome viešbutyje. Tikimės pailsėti.

2012 07 28

Abakanas šį kartą pasirodė lyg kitas miestas. Pamačius labai skurdžių kaimelių ir daugiau pagyvenus gamtoje, Abakanas rodės kaip didelis ir jau išvystytas miestas. Žinoma, tai tebuvo tas pats ekspedicijos pradžioje aplankytas miestas, tik jį mačiau jau kitomis akimis. Nuo paskutinio lankymosi čia akys buvo pripratusios matyti kiaules laisvai paleistas kaimelyje ir skurdžias trobeles, kurios buvo apleististos ar šiek tiek sutręšusios, bet vis tiek su beveik „šviežiai“ nudažytom langinėm mėlyna spalva. Šią sritį, kur keliauja mūsų grupė, tikrai galiu

pavadinti sritimi su mėlynom langinėm. Mėlyna spalva čia daug kur akcentuojama. Tai jų, chakasų spalva.

Abakane ieškojom pirkti atvirlaiškių. Norėjosi išsiųsti į Lietuvą namiškiams. Nors ir labiau tikėtina, jog mūsų ekspedicija pirmiau pasieks Lietuvą, nei mūsų rašytiniai linkėjimai, bet noras nedingo. Suradom, išsiuntėm.

2012 07 29

Vakar įsikūrėm naujoj stovyklavietėj prie ežero. Šiandien prabudom nuo karvių mūkimo ir botago pliauškesio. Nežinojau kaip elgtis geriau: kuo greičiau išlįsti iš palapinės ar galima ten pasilikti. Nesutryps? Kai tik prabundi nuo tokio garso ir nežinai kas čia vyksta, darosi nejauku ir net kiek baisoka. Apie 30 karvių su savo varovu ant arklio praėjo visai pro mūsų stovyklavietę. Stovyklavietėje karvės landžiojo tarp palapinių, ieškojo maisto. Iš pat ryto neeilinis įvykis. Bet tokie įvykiai tik praskaidrina ir praturtina ekspediciją.

Aplankėme dar vienas kapinaites. Darbo buvo visai daug. Daug pjaunamų medžių. Nustebome atradę viename kape žmogaus kaukolę. Bandėm elgtis su ja atsargiai, iškasėm duobę ir užkasėm ją. Kapelis kažkokio vaiko. Ant paminklo jokių užrašų nebesimato. Įdomi savijauta, ramuma atėjo, nors prieš tai ir labai linksmai dainuodama tempiau medžius.

Taip pat kapinėse atklydo kačiukas. Pagirdėm, pavalgydinom. Jei nebūtų sudėtinga parsiskraidinti lėktuvu gyvūno, tikriausiai būčiau priglaudusi ir parsivežusi. Ekspedicija visai baiginėjasi, todėl nebūtų sunku likusį laiką jį prižiūrėti. O gal tik man taip atrodė, nes to kačiuko tikrai labai pagailo ir tad viskas jau atrodė įmanoma. Vėliau sužinojom, jog kapinėse tokie kačiukai yra keturi. Labai tikiuosi, kad kokie žmonės lankydamiesi kapinėse, juos priglaus ar bent jau pamaitins.

Gera pažvelgti į sutvarkytas kapinaites paskutinį kartą prieš išeinant ir prisiminti kaip buvo anksčiau. Kiekvienose kapinėse tas pats paskutinis ritualas. Tai padarius, ir šį kartą išvykome. Jau jaučiu išvykimo nuotaiką. Atrodo, dar tik sekmadienis, o Lietuvoje būsim tik penktadienį, tad dar tikrai daug laiko, bet daug laiko atima kelionė. Galbūt šiandien buvome paskutinėse kapinėse, nes atstumai čia labai dideli ir nukeliauti juos trunka taip pat ilgai. Bus gaila išvažiuoti. Mėgaujuosi, jog esu čia. Nepaprasta.

2012 07 30

Pilna diskusijų diena.

Skaičiuojam dienas iki išvažiavimo ir suprantame, kad liko nedaug. Svarbiausi punktai jau aplankyti, tad dabar renkamės, ką galime padaryti per likusias dienas. Norisi, jog būtų kuo naudingiau išnaudotas laikas. Diskutuojame ir diskutuojame... Daug žmonių, tai daug ir nuomonių. Didžiausias minusas – ilgi maršrutai. O dar ir transportą surasti nėra taip lengva. Nuvykome į Ustabakano kapinaites, nes Gintautas sakė, jog rašoma, kad ten turi būti lietuvių kapų, bet jis pats niekada ten nebuvo, tad vaikščiojom pasiskirstę po kapines ir ieškojom lietuvių kapų. Kapinės tikrai nemažos, o oras tikrai labai negelbsti. Jaučiausi kaip dykumoje. Karšta ir tvanku. Labai. Deja, nieko neradome. Piršosi išvada, kad arba mes jau pavėlavome ir kapai jau užlaidoti, arba ant lietuvių kapų nebeįmatomi užrašai, nes senų kapų be užrašų matėme. Toliau važiuovom vėl į Abakaną, nes vairuotojui nelabai patiko mus vežti ir po to laukti prie kapinių. Ir vėl diskusijos. Išsidiskutavę pagaliau nuvažiuovome 300 km į Saralą. Čia šalia turėsim dvi kapinaites ir galime sutikti lietuvių. Į stovyklavietę atvykome vėlai, jau sutemus. Tai paskutinė mūsų stovyklavietė. Sekantis maršrutas Sarala – Krasnojarsko oro uostas. Bėgte prabėgo dienos.

2012 07 31

Stovyklavietė mūsų praktiškai šiukšlyne, bet sutemus geresnės jau nebūtumėm radę. Keli ekspedicijos dalyviai buvo nuėję į miestą ir ten sutiko du lietuvius: vyrą ir moterį. Vyras su savo motocikliuku atvežė pas mus į stovyklavietę raugintų agurkų. Gėėėris. Gaila, jis nekalba lietuviškai.

Liuks. Aplink visur griaudi, lyja, o mūsų stovyklavietė – duobėj. Saulė tik šildo, debesys aplenkia. Super jausmas.

Šiandien mus vis lanko lietuvis. Vis atvažiuoja. Matosi, kad rūpi.

Dalis mūsų buvo išėję ieškoti dar vienu kapinių, tai mūsų sutiktas lietuvis vis jaudinosi, norėjo kažkuo padėti. Važiavo iki jų, kad paimtų jų daiktus, kad lengviau būtų, bet deja, sakė negali pravažiuoti vienoj vietoj. Tikriausiai labai džiaugiasi sutikęs lietuvius. Vis tiek liko kažkas artimo nors tarpusavy jau ir nekalbam su juo lietuviškai.

Tikrai užpavydėjau, kai mūsiškiai grįžo iš kapinių paieškų. Rodė nuotraukas su meškos pėda, pasakojo, jog matė tikrą taigą. Liūdna tik buvo, kad kapinių taip ir nerado. Gintautas lyg ir sakė, kad jos sudegusios tikriausiai. Ką darysi, reikia visko. Tai puikiai parodo, kaip yra sunku Gintautui surasti kiekvieną kartą ne tik Lietuvių kapus kapinėse, bet ir pačias kapines.

Paskutinis vakaras visiems kartu prie laužo.

2012 08 01

Diena vėl išaušo labai karšta. Kol tvarkėm kapinaites visai šalia, dar nieko, bet sutvarkę išėjom į miestelį pas čia gyvenančią lietuvę ir tada jau buvo tikrai ne vėsu. Nuėję prie lietuvės namo, beldėmės į vartelius, visi šaukėm ją vardu, bet taip ir neišėjo su ja susitikti. Tik gerai,

jog tada, kai dar laukëm prie vartelių, grįžo jos dukra, tai mes perdavëm mažas lauktuves lietuvei. Gaila, kad nepavyko pasimatyti.

Tiesa, tvarkant kapines Gintautas, ekspedicijos vadovas, atsisveikino su mumis ir išvyko. Paprastai, greitai, gan dalykiškai. Patinka man tokie atsisveikinimai. Tikrai. Erzina tokie atsisveikinimai, kurie darosi ilgesni negu pati laukianti kelionė. Daug lengviau greit pamot ranka ir baigta. Iš ilgesnių atsisveikinimų, tiesą sakant, nematau jokios naudos. Tik erzinimasis.

Šiandien vakare jau išvykštam ir mes. Dar ramiai pabuvom ir po to truputį mintimis jau keliavau namo.

Dar išpylëm žemes iš Lietuvos, kurias perdavė vienas bandomojo žygio dalyvis.

Sulipom į autobusiuką, kuris nuveš mus į oro uostą. Negalėjau atitraukti akių nuo vaizdo, kurį mačiau pro langą. Bandžiau pasiimti kuo daugiau, kiek tik galima. Nenoriu užmiršti. Noriu atmintyje turėti vietelę, kur Chakasijos vaizdai, išgyvenimai, nuotaikos išliktų visada ir kada tik panorėjus galėčiau grįžti TEN mintimis. Nuostabus ir prasmingas laikas.

2012 08 02

Rytas prasidėjo autobusiuke link Krasnojarsko oro uosto. Bandžiau miegoti autobusiuke, bet sekėsi nekaip. Nežinau ar dėl pastovaus kratymo, nepatogumo, ar tiesiog nuo minčių. Tokiais momentais tu supranti ką turėjai, kur buvai... Būtent tada, kai suvoki visko laikinumą, kai laikas atsisveikinti.

Tą pačią dieną nuvykome į Lietuvos ambasadą Maskvoje. Vėlgi nuostabiai priėmė. Net virpėjau viduje, kai einant į valgomąjį girdėjosi visų plojimai pelnius taškus Lietuvos krepšinio rinktinės komandai. Mat vyko krepšinio varžybos. Nuotaikos jau grįžimu į

Lietuvą, ambasada, kapai sutvarkyti ir dar Maskvoje rodomos krepšinio vėžbos. Visa tai susideda ir jausmas neeilinis, o „sergam“ už Lietuvą kartu su ambasados darbuotojais.

Važiavimas traukiniu šį kartą kitoks, nei tada, kai važiavom lygiai prieš dvi savaites. Visi atsipalaidavę, linksmi. Visgi grįžtam namo. Jaučiuosi ne veltui važiavus ir tai įkvepia dar daugiau jėgų.

Dvi savaitės visai nedaug, jei matuoji vien minutėmis. Šios dvi savaitės buvo kitokios. Šis laiks įgavo prasmę, o kai taip nutinka, negali jo vertinti tik kaip laiko. Koks gi skirtumas, kaip ilgai vyko ekspedicija. Ne tai svarbu. Savaitė savaitei nelygi. Sibire tos 7 dienos daug svaresnės. Matuokim emocijom, darbais. Kiek gi laiko buvom? Daug. Tiek dienų, per kiek įmanoma tapti tikrais draugais, per kiek apglostomas ir paliečiamas kiekvienas Chakasijos tremtinio kryžius, per kiek yra suteikiamas džiaugsmas toli išvykusiam, belaukiančiam ir budinčiam žmogui, ne vienam.

Gyvenimo kelionė. Tikra tiesa. Kuo toliau, tuo labiau tai suprantu. Norit tikėkit, norit ne.

2012 08 03

...

Lietuva, Lietuva Tu mums šventa,

Lietuva, Lietuva mūs Motina.

Lietuva, Lietuva kol rankoj ranka,

Lietuva, Lietuva gyvuos Lietuva...

K.T.